

Панијум — број четири

Савез

Jeff Pippenger

2025-03-04

У историји Панијума био је склопљен савез између Антиоха Магна и Филипа Македонског. Битку је непосредно против детета Птолемеја V извео Антиох, а Филип је допринео утолико што је његово ратовање у другим деловима царства спречило друге војске да притекну у помоћ египатском детету-краљу. То значи да је Путин, последњи цар југа — предсликан дететом-краљем Египта (дете, у пророчком смислу, значи последња генерација) — поражен од стране Трампа, представљеног као Антиох Магн који је победио Птолемеја V код Панијума, и као што је Реган поразио СССР 1989. године.

Филип значи „љубитељ коња“, а „коњи“ симболизују и војну и економску моћ. Коњи вуку кола и јашу их војници, а коњи такође превозе робу на тржиште. „Коњи“ су симбол „кола, лађа и коњаника“, што је првенствени симбол Сједињених Држава у њиховом посредничком односу са царем севера, како је изложено у четрдесетом стиху.

Трампов савезник има две типолошке представе у Филипу Македонском и Ироду Филипу Тетрарху. Било да је реч о Ироду Филипу или Филипу Македонском, симбол указује на онога који воли власт која му се даје, било од стране Цезара било од стране Антиоха, редом. Филип воли коње, а један Филип био је из Македоније, која је имала средишњу и темељну улогу у царству Александра Великог.

То је била његова отаџбина, царство које је наследио од свога оца, Филипа II, и одскачна даска за његово пространо царство. Смештена у северном делу Грчке, Македонија се издвајала као политичко и војно средиште у коме је Александар рођен (у Пели, 356. п. н. е.) и одрастао, и она му је обезбедила почетна средства, људство и организациону структуру који су покретали његова освајања. У суштини, Македонија је била језгро Александровог царства — његова полазна тачка, војни покретач и област која је утемељивала његов идентитет као македонског краља, чак и док се његово царство ширило далеко изван њених граница.

Македонија представља северно подручје Александровог четвороделног царства. Стога је један Филип тетрарх, што значи „четврти део“, а други Филип је „једна четвртина“ од четири ветра некадашњег Александровог царства.

Ирод представља онога који одбацује савез. Исав, крвна лоза која води до Ирода, одбацио је своје првородство. На самом почетку историје изабраног савезног народа, Исав постаје симбол оних који одбацују савез који је Христос умро да потврди. Управо у тренутку када је Бог намеравао да прошири свој изабрани савезни народ у дванаест племена, Исав се побунио. На крају древног Израиља, када су код крста Јевреји тврдили да „немају другог цара осим ћесара“, јеврејски народ је на крају постао симбол онога што је на почетку било

предобразано Исавом. Иродово породично стабло састоји се од крвне лозе Исава и Јевреја, крвне лозе коју на почетку симболизује побуњени преступник савеза, а на крају побуњени савезни народ.

Ирод Велики наметнуо је порезе који су довели Јосифа и Марију у Витлејем, а један од његова три сина, Ирод Антипа, син Ирода Великог, владао је у време крста. Раздобље Христовог живота од Његовог рођења до Његове смрти симболички је представљено Иродовом породицом, чиме се та историја означава као време похода изабраном народу, похода који Јевреји, углавном, никада нису препознали.

Ирод Велики убио је децу као одговор на Исусово рођење, чиме је поновио историју Мојсијевог рођења, када је Египат убијао децу. Први покољ деце био је покушај да се убије очекивани изабраник, а последњи покољ деце поново је био покушај да се убије очекивани изабраник. Сто четрдесет и четири хиљаде певају песму Мојсија и Јагњета, а пророчки „песма“ представља искуство. Сто четрдесет и четири хиљаде живе у раздобљу које поседује паралелна искуства. Једна од тих паралела наступила је 22. јануара 1973. године пресудом Врховног суда којом су у САД дозвољени абортуси. У наредних четрдесет и девет година, приближно 66 милиона потенцијалних кандидата да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде побијено је посредством абортуса одобреног на савезном нивоу.

Сила симболизује војну снагу:

И звер коју видех беше као рис, и ноге јој као ноге медведове, и уста њезина као уста лавова; и аждаја јој даде силу своју, и престо свој, и велику власт. Откривење 13:2.

Аждаја, која је пагански Рим, дала је папству три ствари, то јест: „силу своју, и престо свој, и велику власт.” У дванаестом стиху Сједињене Америчке Државе, звер из земље, представљене су као да врше сву „власт” звери пред њом. Ипак, реч „власт” у другом стиху друга је грчка реч од оне која је у дванаестом стиху преведена као „власт”. У другом стиху „власт” је G1722: што значи пред лицем (дословно или фигуративно): у присуству (пред очима) of.

Реч „сила“ у дванаестом стиху јесте друга грчка реч.

И врши сву власт прве звери пред њом, и чини да се земља и они који живе на њој поклоне првој звери, чија смртоносна рана беше исцељена. Откривење 13:12.

Реч „власт“ G1832 овде значи (у смислу способности); повластица, то јест делегирани утицај: власт, надлежност, слобода, моћ, право, снага. Реч „власт“ у дванаестом стиху указује на то да је звер из земље делегирана власт звери из мора — САД су посреднички представник звери из мора. САД врше сву делегирану власт прве звери. У другом стиху пагански Рим је папству дао три ствари. Хлодовех је дао своју војну и економску моћ папству 496. године у бици код Толбијака. Константин је 330. године уступио „престо“ царства, а Јустинијан је папу одредио као исправитеља јеретика и поглавара цркава декретом из 533. године. Хлодовех 496. године представља тип Регана 1989. године. Реган је тип Трампа.

Према Гргуру Турском (који је писао готово једно столеће касније), Хлодовех је губио битку и, у очајању, позвао у помоћ католичког Бога. Његова супруга, Клотилда, била је католичка бургундска принцеза која га је подстицала да пређе из паганства у католичанство. Хлодовех се заветовао да ће, ако победи, прихватити католичанство. Ток битке се преокренуо — било божанском интервенцијом, било војном стратегијом — и Хлодовех је поразио Алемане, убивши њиховог краља и разбивши њихове снаге. Веран своме завету, прешао је у католичанство и био крштен, према предању на Божић 496. године у Ремсу од епископа Ремигија (Св. Ремија).

Његово обраћење означило је прекретницу, учинивши Хлодовеха првим католичким краљем међу германским владарима (за разлику од аријанских хришћанских Визигота или Острогота). Тиме су Франци били усклађени са Римском црквом, што му је прибавило подршку гало-римског становништва и папства. Хлодовехово крштење често се сматра симболичким „рођењем Француске” као католичке нације, чиме се она разликовала од других варварских краљевстава која су се држала аријанства или паганства. Из тог разлога, католицизам Француску назива „првцем Католичке цркве”, а такође и „најстаријом кћери Католичке цркве”.

Када је Хлодовех 496. године постао прва посредничка сила папства, он је представљао Ригана, који је 1989. постао посредничка сила. У историји Ригана и папе Јована Павла II било је образовано тајно савезништво с циљем да се обори цар југа. Од 1798. године па до закона о недељи, тирска блудница је сакривена, и она је та иста блудница која своје корене води назад до Македоније, најсевернијег царства. Она је цар севера, пророчки сакривен, али и даље тврди да је непогрешива.

Папа такође представља „оне који остављају завет“, који су, иако пророчки скривени током три посредничка рата, на крају ипак дошли у видокруг у историји битке код Панијума. У прелазу са царског Рима на папски Рим, Данило указује на тренутак када се пагански Рим приближавао крају свога времена као четврто царство библијског пророчанства.

Јер ће доћи на њега лађе из Хитима; зато ће се ожалостити, и вратиће се, и гневиће се на свети завет; тако ће и чинити; па ће се вратити, и споразумети се с онима који остављају свети завет. Данило 11:30.

У стиху „оне који остављају свети завет“ мисли се на Католичку цркву. Они који остављају свети завет јесу попустљива црква Пергам, о којој пише Јован Богослов и која би, према Павлу, отпала пре него што би се открио човек греха. Католицизам представља оне који су оставили завет, као што показује напад који је био усмерен против Речи Божје, а такође и против седмог дана — суботе, односно суботе седмога дана — на које су од времена Константина па надаље вршени све јачи напади. Раније у једанаестом поглављу такође се упућује на „завет“.

И срца оба ова цара биће наклоњена злу, и за једним столом говориће лажи; али неће успети, јер ће крај бити још у одређено време. Тада ће се вратити у своју земљу с великим благом; и срце ће му бити против светог завета; и учиниће велика дела, па ће

се вратити у своју земљу. У одређено време вратиће се и поћи према југу; али неће бити као пређашње, ни као потоње. Данило 11:27–29.

У овим стиховима „он“ се враћа у своју земљу, а потом се касније поново враћа у своју земљу. Та два повратка представљају две победе, након којих је уследио тријумфални „повратак“ у град Рим. Прва је била битка код Акцијума 31. године пре Христа против Антонија и Клеопатре, а друга је уследила након разорења Јерусалима 70. године по Хр. „Одређено време“ у тим стиховима јесте 330. година, која означава закључак пророчког „времена“ из двадесет четвртог стиха, које одговара периоду од три стотине шездесет година.

Два цара који говоре лажи за једним столом чине то пре „одређеног времена“, „јер ће још крај бити у одређено време“. Питање које треба размотрити јесте шта стих значи када каже: „Тада ће се он вратити у своју земљу с великим богатством“? Да ли то значи да ће се у одређено време тада вратити; или значи да ће се, пошто двојица изговоре лажи за столом, тада вратити, и стога је повратак пре одређеног времена.

Урија Смит поистовећује та два повратка са 31. годином пре Христа и 70. годином по Хр., што представља историју пре 330. године, која је одређено време. Смит такође истиче да је „повратак“ из двадесет деветог стиха после 330. године и да није успешан као повратци после битака код Акцијума и Јерусалима. То значи да пре одређеног времена постоји један сусрет на коме се говоре лажи, после чега се један од двојице царева који су говорили лажи враћа с великим богатством, а затим се противи светом завету, чини подвиге и враћа се у 330. годину, која је одређено време.

Затим напада југ, али то ће бити другачије од битке код Акцијума или разорења Јерусалима. Историја 70. године нове ере у овим стиховима приказује крај Божјег изабраног заветног народа, представљеног у одломку као „свети завет“. У тридесетом стиху пагански Рим има споразум са онима који остављају свети завет. 70. година нове ере била је сам крај древног дословног Израиља као Божјег заветног народа, а тридесети стих поистовећује историју четири века после 70. године нове ере. Они који остављају завет у историји представљеној у тридесетом стиху јесу они који су оставили завет који је Бог склопио са Собом и Својим хришћанским народом. Папски Рим јесте црква представљена као они који остављају свети завет у тридесетом стиху.

Јер ће лађе Хитимске доћи против њега; зато ће се ожалостити, и вратиће се, и разгневиће се на свети завет; тако ће учинити; па ће се опет вратити, и споразумети се с онима који остављају свети завет. Данило 11:30.

Двадесет девети стих доводи нас до 330. године, што је било одређено време испуњено тиме што је Константин преместио престоницу у Константинопољ. На том путоказу пагански Рим био би увучен у јужни рат који не би био успешан као што су то били Акцијум и Јерусалим. Затим је у тридесетом стиху пагански Рим нападнут од стране Генсериха, који је покренуо свој поморски рат из Хитима, који је данас познат као Картагина. Ово ратовање против паганског Рима било је такође представљено као друга труба од седам труба у књизи

Откривења. Прве четири од тих трубних сила довеле су Западни Рим до свог завршетка до 476. године. Од те прве четири трубе, друга труба, која је лађе Хитимске, била је најтежа, јер је Генсерих преузео власт над морима и богатство Царства је пресахло.

Суочен и ожалошћен лађама Хитимским, он се враћа и гневи се на свети савез. Ово се испунило у историји која је водила ка оснажењу папства 538. године, кроз ратовање против Божје Речи. Потом се враћа и ступа у споразум с онима који остављају свети савез. Тај однос између паганског и папског Рима испунио се 533. године Јустинијановим декретом. Следећи стих, тридесет први стих, затим наставља тиме како је пагански Рим био „ожалошћен“. У 2. Солуњанима, Павле учи да је пагански Рим „задржавао“ папство да не преузме власт 538. године. Пошто је ожалошћен нападом с мора који разара привреду царства, он се гневи на свети савез, а затим ступа у споразум с онима који остављају савез. У следећим стиховима, „мишица“, која представља силу дату папству 496. године преко Хлодовеха, устаје и скрнави светињу тврђаве, што је у историји представљало град Рим; а затим би пагански Рим уклонио религију паганизма (свагдашњу службу) из царства и заменио је католицизмом, а потом 538. године поставио папство на престо.

Када је папство било оснажено 538. године, оно је пружио и пророчко сведочанство и историјско сведочанство, која су представљена у стиховима које разматрамо. Година 538. предочена је 31. годином пре Христа и Битком код Акција. У осмом поглављу Данила, у деветом стиху, пагански Рим је требало да савлада три географске препреке како би преузео престо земље. Прва је била Сирија на истоку, затим Јуда и Јерусалим, а потом Египат у Бици код Акција. Папски Рим је такође имао три рога уклоњена, од којих су трећи били Готи, који су 538. године били истерани из града Рима. Пагански Рим и папски Рим пружају два сведока која показују да се Битка код Акција подудара са 538. годином, и да 538. година илуструје закон о недељи у Сједињеним Америчким Државама, када савремени Рим врховно влада све до затварања времена милости.

Завршили смо преглед стихова двадесет седмог до тридесет првог.

У наредном чланку усредсредићемо се на ове стихове и започети дело усклађивања овог одломка са историјом стихова једанаест до петнаест.